

Held. De sætte overordentlig Priis paa Selskabet; det at være i Selskabet, at kunne vise sig med Liberté paa Landeveien, føre en Person, kunne parlere og musicere, kort sagt, at besidde alle selskabelige Egenskaber, det er deres Hovedopgave. Ganste vist er det behagelige Egenskaber i Omgangslivet. Mange af dem ere overordentlig begavede i den Henseende, og de indtage derfor et hurtigt medierende Moment i Landlivets hele sociale Kred, de ere jævne, omgængelige, venlige, imødekommende og forstaae tillige at bevare en Tone omkring sig, som forbyder enhver Naahed. Men i det politiske Liv er det mærkverdigt nok, at der er visse Folk, som for ikke ret længe siden havde et godt Nie til den Kred i Selskabet og opholdt sig over deres Forsjærlighed for Heststalde og Hundekobler, og som nu ere saa forgabede i dem, at de ikke kunne undvære dem nogen Dag; nu synes de gode Venner pludselig at omfatte dem med en Kjærlighed og hæve dem til Skyerne, saa det er mageløst. Fordum, det er saamænd ikke saa længe siden, da heed det om disse Folk: Ja, hvad tage de sig for, de more sig, men tage Deel i communale Besværligheder, komme i Amtsraad og i Communalarraad, det gide de næsten ikke være over. Da heed det ogsaa: De holde sig tilbage fra det politiske Liv, og nu beklager man meget dybt, at de have gjort det, men nu skulde de pludselig, netop paa Grund af, at de have holdt sig tilbage, være blevne saa overordentlig værdige til at indtage en høi Stilling i det politiske Liv. Ja det er gaadesult, men denne Verdens Gaaber ere mange, see det er en af dem, man finder og forundrer sig over, og desværre man glemmer den ikke igjen. Men saa er der Nogle i dette Selskab, det er dem med mellem 20 og 30 Tdr. Hartkorn, de betegnes rettest som deels Gaardhandlere, deels Landhandlende; de handle f. Ex., som det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) engang talte om, med Høns, Kalve, Stude, Korn osv., og Andet dreier deres hele Geschäft sig ikke om. De have kun opfattet det af Selskabet at have Liberti — ja det have de — og det at drikke Portviin og spise Boeuf paa Restauration, det kunne de, og maaskee have de ogsaa Glacehandsterne og de pæne Klæder, men ellers sætte

de ikke stor Priis paa, hvad Selskabet har at byde af Vedst. Og gaaer man nedenfor de 20 Tdr. Hartkorn og nebmød de 12 Tdr. Hartkorn, da træffer man fleer og fleer af den Slags, den Slags, som er Borgerstandens fortabte Børn; de ere komne til Landvæsenet, fordi de ikke havde Hoved eller Hænder til at bruge til Borgerstjæf eller Handel. De have været Landjunker i deres unge Dage som Forvaltere, og saa ere de raske Mænd senere efter. Og den Slags Folk ere Noget af det Ubehageligste, som man kan træffe paa. Det er dem, som i Sverrig meget betegnende kaldes „Sopphønder“, og som vi kalde „kalkunste Bønder.“ Det er desværre en Masse; jeg vil antage, at de maaskee her komme til at repræsentere en 5—6—700 Stykker, og det er ikke heldigt, at netop denne dominerende, storpralende, frydende, raa Masse kommer ind i det politiske Liv med en Berettigelse, med en saadan Berettigelse som den, hvormed de her komme ind. Jeg har vovet denne Characteristik; den har ikke været behagelig — det veed jeg nok; om den har været sand, derom skal jeg ikke dømmes fuldstændig, men at jeg er overbevist om dens Sandhed, og at den i de fleste Punkter skal slaae til, derfor indstaaer jeg. Og saa, siger jeg, vil man nu gaae hen og gjøre dette Skridt; saa vil man nu gaae hen og slaae fast, at saaledes skal det være herefter i Landet, at Folk, slige Folk, som ikke bryde sig om, hvad der er Stort, Sandt, Vedst og Ophøiet, men som sætte det Materielle rigtig paa Kant fast og sige, det skulle vi nu holde paa og ikke Andet, og sætte Pengeposen over Alt, dem skulle vi rigtig sætte til Hørbords heri Landet, ja jeg siger dem, som troe, at der kan komme noget Godt ud af, at man hører sig saaledes ad her i Landet, at jeg frygter for, at de ville blive meget stufede, naar de see Frugten af, hvad der fleer. Og nu til Slutning kun en lille Bemærkning. Jeg sammenligner altid Tiden, den Tid, hvori Menneftslægten udvikler sig, den Tid, der er meget kostbar, den Tid, som Diebliffet er et Barn af, med en Balanceerstang, der har to blytunge Lodder, een paa hver Ende. Paa den ene Ende sidder Reactionen, det er Tilbagefriddet; paa den anden Ende sidder Re-